

azonban te, öreg András, nem érted! Nem is értheted... Maradj csak meg a te Istenednél és ne akard az ő erejét meglátni embertársaid erejében. Az embereknek pedig mondd meg, hogy nem tudok esőt csinálni. Mindannyiunk összetett ereje nem volna elég ahhoz, hogy a tiszta ragyogású égből leparancsoljunk csak egy esőcseppet is a földre... Könnyeinkkel könnyebben tudnánk öntözni...

Elhallgatott és egy kis ideig gondolkozott, azután mintha hirtelen meglátott volna valamit, gyorsan folytatta:

— Te pedig András, ne járj a kocsmába... Öreg ember vagy és nem jó a megrokkant lovat beállítani a ficánkoló csikók közé, mert ami rúgás ott esik, azt mind csak az öreg ló kapja. S most hagyj pihenni.

Azzal végigfeküdt a szűk deszkán, kezét mellére helyezte s ahogy agyongyötört teste pillanatok alatt pihenésbe dermedt, olyan volt, mint egy halott a koporsó deszkáján.

András nézte, nézte egy ideig némán, azután kiemelt az ágyból egy kis párnát, óvatosan a fejéhez ment, felemelte, alája dugta és mialatt kiment a szobából csendesen morogta maga elé:

— Szegény, talán ma jobban fog aludni, mint máskor...

(Folytatása következik.)

Büky György.

SZÜRKE ÉG ALATT.

*Kémény felett farkasszörszín az ég,
A suta tűzfalakra füst maródik,
hogy az egész szennyesre kormozódik
s szürkébb lesz, mint egy ócska pléhjazék.*

*A háztetőkön pár antennadrót
kacérkodik a mindenség neszével,
muzsikát hint az udvarokba széjjel,
bizsergeti a kedvtelen lakót.*

*A szürkeség szobákba is bejő,
mint nagy csuha, ráhull az emberekre,
rajtuk ragad, sosem kerül a szegre
s akit megszáll, sápadt lesz, senyvedő.*

*Sajnálom azt a vézna gyermeket,
ki mászni is lépcsőházban tanul meg
s verést kap, hogyha szomszédságba túlmegy.
S be rémítő, ha szomszédunk beteg:*

*Mert hogyha majd a véncsont átölelle
s úgy nyúlik el kifúlva és aszottan,
hogy sárga karja ágy szélére szottyán —
koromszemként fog elrepülni lelke.*

Jékely Zoltán.